

Mă gândesc să-i pun capăt

Mă gândesc să-i pun capăt.
Iar când apare gândul ăsta, rămâne. Durează. Zăbovește. Domină. Nu pot face nimic în privința lui. Crede-mă. Nu dispare. E acolo fie că-mi place, fie că nu. Și când mănânc. Și când mă duc la culcare. Și când dorm. Și când mă trezesc. E acolo. Mereu.

Nu mă gândesc de mult la asta. Ideea este nouă. Dar în același timp pare veche. Când a luat naștere? Dacă gândul ăsta nu a fost conceput de mine, ci plantat în mintea mea, înainte de a prinde contur? O idee nerostită este lipsită de originalitate? Poate că, de fapt, am știut tot timpul. Poate că oricum așa avea să se sfârșească.

Jake a spus cândva: „Uneori, un gând este mai aproape de adevăr, de realitate, decât o acțiune. Poți spune orice, poți face orice, dar nu poți falsifica un gând.“

Nu poți falsifica un gând. Tocmai la asta mă gândesc.

Mă îngrijorează. Serios. Poate ar fi trebuit să știu cum se va termina. Poate că sfârșitul a fost scris încă de la început.

Drumul este aproape gol. E liniște în jur. Pustiu. Mai pustiu chiar decât m-am așteptat. Ai ce vedea, dar nu oameni, nu clădiri, nu case. Cer. Copaci. Câmpuri. Garduri. Drumul și acostamentul pietruit.

– Vrei să ne oprim pentru o cafea?

– Eu nu am nevoie, sunt în regulă, zic.

– E ultima șansă, înainte să dăm numai de ferme.

Merg pentru prima oară în vizită la părinții lui Jake. Adică asta se va întâmpla când vom ajunge. Jake. Iubitul meu. Nu-mi este iubit de mult timp. E prima noastră călătorie împreună, prima oară amândoi la drum lung, așa că e ciudat că mă simt nostalgică – în privința relației, în privința lui, în privința noastră. Ar trebui să fiu entuziasmată, să le aștept cu nerăbdare pe următoarele. Dar nu sunt. Chiar deloc.

– Nu vreau nici cafea, nici ronțâieli, zic încă o dată. Vreau să-mi fie foame la cină.

– Nu cred că o să fie vreo masă întinsă diseară, ca de obicei. Mama e cam obosită.

– Crezi că o deranjează că vin?

– Nu, o să se bucure. Se bucură. Ai mei vor să te cunoască.

– Sunt numai șoproane pe aici. Serios acum.

Pe drumul ăsta erau mai multe șoproane decât am văzut în ani buni. Poate chiar în toată viața mea. Toate arată la fel. Niște vaci, niște cai. Oi. Câmpuri. Și șoproane. Cât vezi cu ochii.

– Nu e nicio lumină pe șoselele astea.

– Nu-i destul trafic cât să merite iluminatul, spune el. Sunt sigur c-ai observat.

– Cred că e foarte întuneric noaptea.

– Da, este.

Îmi pare că-l știu pe Jake de mai mult timp decât îl știu de fapt. Cât a trecut... o lună? Șase săptămâni, poate șapte? Ar trebui să știu exact. Hai să spunem șapte săptămâni. Avem o legătură puternică, un atașament rar și intens. Nu am mai trăit niciodată așa ceva.

Mă întorc spre Jake, apucându-mi piciorul stâng și trăgându-l sub mine pe scaun, ca pe o pernă.

– Și, ce le-ai povestit despre mine?

– Alor mei? Destule, răspunde el.

Îmi aruncă o privire scurtă. Îmi place privirea aia. Zâmbesc. Mă simt foarte atrasă de el.

– Ce le-ai spus?

– Că am întâlnit o fată drăguță care bea mult gin.

– Părinții mei nu știu despre tine, zic.

Crede că glumesc. Dar nu glumesc. Habar nu au că există. Nu le-am spus despre Jake, nu le-am spus nici măcar că mă văd cu cineva. Nimic. Mă tot gândesc că ar trebui să le spun ceva. Am avut destule ocazii. Doar că nu m-am simțit niciodată destul de sigură încât să o fac.

Jake pare că vrea să spună ceva, dar se răzgândește. Se întinde și dă drumul la radio. Nu prea tare. Singurul post pe care l-a prins după ce a parcurs de câteva ori scala a fost unul de muzică country. Chestii vechi. Dă din cap în ritmul cântecului, murmurând versurile în barbă.

– Nu te-am mai auzit fredonând până acum, am zis. Fredonezi chiar bine.

Nu cred că părinții mei vor afla *vreodată* despre Jake, nici acum, nici retroactiv. Gândul ăsta mă întristează pe moment, în timp ce înaintăm pe drumul pustiu de țară, care duce la ferma părinților lui. Mă simt egoistă, egocentristă. Ar trebui să-i spun lui Jake ce mă frământă. Doar că-mi vine foarte greu să vorbesc despre asta. Odată ce dau glas acestor îndoieli, nu mai e cale de întoarcere.

Am luat deja o hotărâre, mai mult sau mai puțin. Sunt destul de sigură că îi voi pune capăt. Asta mai reduce din presiunea de a-i întâlni părinții. Sunt curioasă să-i cunosc, dar, în același timp, mă simt vinovată. Sunt

sigură că el crede că e un semn de angajament, că relația se întărește dacă mă duce în vizită la ai lui.

E aici, lângă mine. Oare la ce se gândește? Habar nu are. N-o să fie ușor. Nu vreau să-l rănesc.

– De unde știi cântecul ăsta? Nu l-am mai ascultat de două ori?

– E o melodie country clasică și am crescut cu ea la fermă. O știu dintotdeauna.

Nu a confirmat faptul că o ascultaserăm deja de vreo două ori. Ce fel de post de radio pune aceeași melodie de două ori într-o singură oră? Eu oricum nu prea ascult radioul; așa s-o face acum. Poate e ceva normal, n-am de unde să știu. Sau poate cântecele astea country seamănă toate între ele.

De ce nu-mi pot aminti nimic din ultima călătorie cu mașina? Nu știu nici măcar când a fost. Privesc pe geam, dar fără să mă uit, de fapt, la ceva anume. Doar las să treacă timpul, așa cum face oricine când merge cu mașina. Când călătorești cu mașina, totul trece mult mai repede pe lângă tine.

Și e păcat. Jake mi-a povestit totul despre peisajul de aici. Îi place la nebunie. A spus că îi duce dorul când e plecat. Mai ales câmpurile și cerul îi lipsesc, după cum spunea. Sunt sigură că e frumos, liniștit. Dar mi-e greu

să-mi dau seama de asta dintr-o mașină în mișcare. Încerc să-l cuprind cât mai mult cu puțință.

Trecem pe lângă o proprietate abandonată din care nu a mai rămas decât fundația casei. Jake spune că a ars din temelii acum vreo zece ani. În spatele casei văd un hambar în ruine și un leagăn în curtea din față. Doar că leagănul pare nou. Nu e vechi sau ruginit, nici mâncat de vreme.

– Ce e cu leagănul ăla nou? îl întreb.

– Poftim?

– De lângă ferma arsă. Nu mai locuiește nimeni acolo.

– Să-mi spui dacă ți-e frig. Ți-e frig?

– Sunt bine, zic.

Geamul e rece. Îmi sprijin capul de el. Simt vibrațiile motorului reverberând în sticlă, fiecare denivelare a drumului. Un fel de masaj blând la creier. E hipnotizant.

Nu-i spun că încerc să nu mă gândesc la Apelant. Nu vreau să mă gândesc nici la Apelant, nici la mesajul lui. Nu în seara asta. Și nu vreau să-i spun lui Jake nici că încerc să nu-mi surprind reflexia în geam. Azi e ziua în care nu mă privesc în nicio oglindă. Exact ca atunci când l-am întâlnit pe Jake. Păstrez astfel de gânduri doar pentru mine.

În seara când ne-am întâlnit, în barul din campus se ținea concursul de cultură generală. Nu merg prea des în

acel bar. Nu sunt studentă. Nu mai sunt. Mă simt bătrână acolo. Nu am mâncat niciodată în acel loc. Berea de la butoi are un gust ciudat.

Nu mă așteptam să întâlnesc pe cineva în seara aceea. Eram cu prietena mea. Nu prea ne pasiona cultura generală, sinceră să fiu. Împărțeam o halbă de bere și stăteam la taifas.

Cred că prietena mea a vrut să ne întâlnim la barul din campus pentru că s-a gândit că aş putea întâlni acolo un băiat. N-a spus asta, dar eu cred că așa s-a gândit. Jake și prietenii lui stăteau la masa de lângă noi.

Nu sunt deloc interesată de cultura generală. *Nu* e distractivă. Pur și simplu nu e stilul meu. Prefer să merg undeva unde e mai puțină agitație sau să stau acasă. Berea de acasă nu are niciodată gustul ăla ciudat.

Echipa cu care participa Jake la concurs se numea „Sprâncenele lui Brejnev“.

– Cine e Brejnev? l-am întrebat.

Era gălăgie în jur și aproape că zbieram unul la celălalt ca să acoperim muzica. Vorbeam de câteva minute.

– A fost inginer în Uniunea Sovietică, lucra în metalurgie. Perioada Stagnării. Avea niște sprâncene ca două omizi uriașe.

Despre asta vorbesc – numele echipei lui Jake. Trebuia să fie haios, dar suficient de puțin cunoscut cât să pară că

știi destule despre partidul comunist sovietic. Nu știi de ce, dar genul ăsta de lucruri mă scot din minți.

Așa sunt toate numele de echipe. Dacă nu, au conotații vădit sexuale. O altă echipă se numea „Canapeaua mea se întinde și la fel și eu“!

I-am spus lui Jake că nu-mi plac concursurile de cultură generală, nu într-un loc ca ăla. El a răspuns:

– Poate fi foarte stupid. E o combinație stranie de competitivitate dezghizată în apatie.

Jake nu iese în evidență, chiar nu. Mai degrabă neregularitățile lui îl fac să pară chipeș. N-a fost primul tip pe care l-am observat în seara aceea. Dar a fost cel mai interesant. Rareori mă atrage frumusețea perfectă. El părea puțin deconectat de grup, ca și cum ar fi fost adus acolo cu forța, ca și cum echipa se baza pe răspunsurile lui. Am fost atrasă de el instantaneu.

Jake este lung, aplecat și disproporționat, cu pomeți ascuțiți. Puțin cam sfrijit. De când l-am văzut mi-au plăcut pomeții lui ușor scheletici. Însă statura lui subnutrită parcă era compensată de buzele întunecate și pline. Mai ales cea de jos, groasă, cărnosă, plină de colagen. Părul îi era scurt și răvășit, puțin mai lung într-o parte decât în cealaltă, sau cu o altă textură, ca și cum ar fi avut freze diferite pe fiecare parte a capului. Nu era nici murdar, nici proaspăt spălat.

Era complet ras și purta niște ochelari cu rame subțiri, argintii, al căror braț drept îl tot ajusta distrat. Uneori, și-i împingea înapoi pe nas cu arătătorul. Am observat că avea un tic: când era concentrat, își mirosea dosul palmei sau, cel puțin, și-o ducea la nas. Încă mai face asta destul de des. Parcă era îmbrăcat cu un tricou gri, poate albastru, și cu o pereche de blugi. Tricoul arăta de parcă fusese spălat de sute de ori. Clipea des. Îmi dădeam seama că e timid. Am fi putut sta acolo toată noaptea, unul lângă altul, și nu mi-ar fi adresat niciun cuvânt. Mi-a zâmbit o dată, atât. Dacă aș fi lăsat lucrurile în seama lui, nu ne-am mai fi întâlnit niciodată.

Îmi dădeam seama că nu avea de gând să spună nimic, așa că am vorbit prima.

– Vă descurçați destul de bine.

Ăsta e primul lucru pe care i l-am spus lui Jake.

El și-a ridicat paharul cu bere.

– Avem întăriri.

Și asta a fost. Gheața fusese spartă. Am mai vorbit puțin. Apoi, foarte degajat, mi-a mărturisit:

– Sunt rebusist.

Eu am răspuns cu un „aha“ sau „mda“, ceva neutru. Nu știam ce înseamnă cuvântul.

Jake a spus că intenționase să-și boteze echipa „Ipseitate“. Nu știam nici cuvântul ăsta. Inițial, m-am gândit să blufez. În ciuda precauției și reticenței lui, îmi

dădeam seama că e extrem de inteligent. Nu era cătuși de puțin agresiv. Nu încerca să mă agațe. Niciun fel de replică siropoasă. Se bucura, pur și simplu, de conversație. Aveam senzația că nici nu prea ieșea la întâlniri.

– Nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta, i-am zis. Și nici cel de mai devreme.

M-am gândit că, la fel ca în cazul majorității bărbaților, probabil i-ar face plăcere să-mi explice ce înseamnă. I-ar plăcea mai mult decât dacă ar crede că știu deja cuvintele și că am un vocabular la fel de variat.

– Practic, ipseitate este doar un alt mod de a spune egoism sau individualism. Vine din latinescul *ipse*, care înseamnă sine.

Știi că partea asta pare pedantă, didactică și descurajantă, dar, crede-mă, n-a fost. Chiar deloc. Nu din partea lui Jake. Era atât de delicat, de fermecător, de blajin.

– M-am gândit că ar fi un nume potrivit pentru echipa noastră, având în vedere că suntem atât de mulți, însă suntem diferiți de oricare altă echipă. Și pentru că jucăm cu toții sub un singur nume de echipă, se creează o anume unitate. Îmi pare rău, nu știu dacă are logică acum ce spun și sunt sigur că e și plictisitor.

Am râs amândoi și părea că nu suntem decât noi doi în tot barul. Am mai băut niște bere. Jake era atât de amuzant. Sau, cel puțin, avea simțul umorului. Încă nu

consideram că e la fel de amuzant ca mine. Majoritatea bărbaților nu sunt.

Mai târziu, în aceeași seară, a și zis:

– Oamenii nu prea sunt amuzanți. Chiar nu sunt. Umorul e ceva ce se găsește rar.

A zis-o de parcă ar fi știut exact la ce mă gândisem mai devreme.

– Nu știi dacă e adevărat, am răspuns.

Mi-a plăcut să aud o asemenea afirmație despre „oameni“ spusă cu atâta convingere. Dincolo de rețineră lui părea să dlocotească o profundă încredere în sine.

Când el și amicii lui păreau gata de plecare, m-am gândit să-i cer numărul de telefon sau să i-l dau pe-al meu. Am vrut cu disperare să fac asta, dar pur și simplu nu am putut. Nu voiam să-l fac să se simtă obligat să mă sune. Îmi doream să vrea el să mă sune, firește. Chiar îmi doream asta. M-am bazat pe probabilitatea că aveam să-l mai văd pe-acolo. La urma urmelor, era un campus universitar, nu ditamai orașul. Aveam să dau din întâmplare peste el. S-a dovedit că nu era nevoie să mă las în voia sorții.

Probabil că mi-a strecurat biletul în poșetă când mi-a urat noapte bună. L-am găsit când am ajuns acasă.

Dacă aș avea numărul tău, am putea vorbi și ți-aș spune ceva amuzant.

Își scrisese numărul de telefon la finalul biletului.

Înainte de a mă băga în pat, am căutat ce înseamnă „rebusist“. Am râs și l-am crezut pe cuvânt.

- *Încă nu înțeleg. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?*
- *Suntem toți în stare de șoc.*
- *Niciodată nu s-a mai întâmplat ceva atât de îngrozitor prin părțile astea.*
- *Nu, niciodată.*
- *În toți anii de când lucrez aici.*
- *Cred că nu.*
- *N-am dormit aseară. Nici n-am pus geană pe geană.*
- *Nici eu. N-am putut să mă liniștesc. Abia dacă pot mânca. S-o fi văzut pe nevastă-mea când i-am spus. Am crezut că o să i se facă rău.*
- *Dar cum a fost în stare s-o facă, s-o ducă până la capăt? Așa ceva nu se face sub un impuls de moment. Pur și simplu, nu se face.*
- *E înfricoșător, oricum. Înfricoșător și tulburător.*
- *Îl știai? Erați apropiați sau...?*
- *Nu, nu. Nu eram apropiați. Nu cred că era cineva apropiat de el. Era un singuratic. Așa era firea lui. Distant. Rezervat. Unii îl cunoșteau mai bine. Dar... știi cum e.*

– *E o nebunie. Nici nu pare adevărat.*

– *E unul dintre acele lucruri îngrozitoare, dar, din păcate, cât se poate de adevărate.*

- **C**um sunt drumurile?
- Nu-s chiar așa rele, zice el. Puțin alunecoase.
- Bine că nu ninge.
- Să sperăm că nici n-o să înceapă.
- Pare cam frig afară.

Luați separat, amândoi suntem destul de banali. Acest lucru pare demn de menționat. Dacă ne combinăm ingredientele, înălțimea și subțirimea lui Jake cu micimea mea evidentă, nu avem nicio logică. Singură în mulțime, mă simt comprimată, *ușor de trecut cu vederea*. Jake, în ciuda înălțimii lui, se pierde și el în mulțime. Totuși, când suntem împreună, observ că oamenii se uită la noi. Nu la el sau la mine: la noi. La nivel individual, sunt stearsă. La fel și el. Împreună, ieșim în evidență.

În decurs de șase zile de la întâlnirea din bar, am luat de trei ori cina împreună, am făcut două plimbări, ne-am întâlnit o dată la cafea și am văzut un film. Am vorbit tot timpul. Am făcut dragoste. După ce m-a văzut dezbrăcată, Jake mi-a spus de două ori că îi amintesc – într-un

sens bun, a ținut să sublinieze – de Uma Thurman în tinerețe, o Uma Thurman „comprimată“. Așa mi-a spus, „comprimată“. Țasta a fost cuvântul pe care l-a folosit.

Nu mi-a spus niciodată că aș fi sexy. Ceea ce e în regulă. Mi-a spus că sunt drăguță și, o dată sau de două ori, a folosit cuvântul „frumoasă“, cum fac bărbații. O dată mi-a spus că am efect terapeutic. N-am mai auzit asta niciodată de la nimeni. S-a întâmplat fix după ce am făcut sex.

Am luat în considerare că s-ar putea întâmpla – să facem sex –, dar nu a fost ceva planificat. După cină, stăteam pe canapeaua mea și pur și simplu am început să ne sărutăm. Făcusem niște supă. La desert am băut o sticlă de gin. O pasam de la unul la altul, bând direct din sticlă, întocmai ca niște puști de liceu care se îmbată înainte de bal. Atunci am simțit o dorință mult mai mare decât dățile trecute când ne sărutaserăm. După ce am băut jumătate de sticlă, ne-am mutat în pat. El mi-a dat jos bluza, iar eu i-am desfăcut fermoarul pantalonilor. M-a lăsat să fac ce vreau.

Îmi tot spunea: „Sărută-mă, sărută-mă.“ Chiar dacă mă opream numai pentru trei secunde. Auzeam „sărută-mă“ iar și iar. Dar în afară de asta, a fost tăcut. Luminile erau stinse și abia dacă-l auzeam respirând.

Nu-l vedeam prea bine.

– Hai să ne folosim mâinile, a zis. Doar mâinile.